

(CAT)

LUCÍA C. PINO

MAKEBELIEVE

NEUROMANCER

EXPOSICIÓ INDIVIDUAL

23.02.21 – 30.05.21

*vest armour coming to rest
be brown*

light as you lie against me

I will be heavy as August over your hair

Our rivers will go to the same sea

*We will leave full of amazement and
illuminations dealt through the short
tongues!*

Makebelieve Neuromancer és una instal·lació escultòrica i immersiva en què s'explora la idea de la transitorietat i la seva capacitat de formació d'altres tipus d'existència i subjectivitat.

Les investigacions de Lucía C. Pino amb els materials i les seves qualitats, els seus acoblaments i agenciament, parteixen de la intriga sobre la relació que hi tenim. Ella explora el comportament de resines, ferro, plàstics sintètics o biològics, fibra de vidre, aglutinants... desconstruint i assajant muntatges diferents, ampliant així les formes habituals de relació entre si i les seves possibilitats

de canvi i contingència.

La instal·lació recull les exploracions de l'artista sobre els estats de la matèria i la cristallització de la viscositat. Busca aquell breu instant en què el material és pura potència, just quan adquireix una maleabilitat i una fluïdesa que n'alteren per sempre la forma i la composició. Aquesta matèria, tot i conservar la duresa i el record del que va ser, adquireix l'empremta del seu procés de transformació i esdevé una arqueologia del present que encara apunta al passat, alhora que esbossa possibilitats per al futur. Aquest record també es manté en els materials recuperats i reutilitzats, que han tingut altres usos i guarden memòria del seu propi recorregut.

Els elements que componen *Makebelieve Neuromancer* i les relacions entre ells apellen a la transitorietat, a aquell haver estat una altra cosa i convertir-se en

quelcom diferent. Les peces escultòriques, els seus components, els gestos d'intervenció en l'espai, tots els elements insisteixen en la hibridació de les seves qualitats intrínseques, en la resposta per contacte amb altres molècules, en la transgressió estructural.

Les parts sòlides s'encaren amb volums lleugers que responen a la idea d'un esquelet amb la seva armadura protectora, portant més enllà el concepte de profilaxi que ronda formalment les peces. L'escultura és un tegument, superposat a una carcassa, *lleugera com quan et recolzes en mi, pesant com l'agost als teus cabells*. Una cobertura que recrea cossos no canònics, grossos, cossos fràgils i vulnerables que múltiples crisis biopolítiques malden per sacsejar.

El cos, com la resta de materials, té el seu propi agenciament i capacitat de transformació. Aquesta potencialitat de mutació és encoratjadora i esperançadora, i converteix la sala d'exposicions en un lloc heraclitià, un *panta rei* que té per única constant el canvi, que celebra l'esdevenir continu en positiu.

En la instal·lació s'intueix una tensió entre el concepte de doble i la condició de trànsit dels seus components. El que és doble, el que és parell, el que és binari, està en tensió amb tot allò híbrid que és al mig, creant un lloc mutant les coordenades del qual no estan dibuixades del tot. Aquest lloc en què no tens la sensació d'haver-hi arribat sinó d'estar sempre anant-hi, i que això no suposi cap fracàs. Que celebra la transitorietat com un indret habitable i no com un simple lloc de pas.

La insistència en allò transitori interpel·la la subjectivitat que flueix i s'esmuny de terminologies taxatives i definicions normativitzadores i castradores. Reconeix i tributa aquells que trien viure aquesta transformació i posen el cos al mig de situacions que urgeix debatre i canviar.

El títol, *Makebelieve Neuromancer*, és un joc de paraules parelles que deriven de dues ficcions transgressives de finals del segle XX, obres de culte en el món queer: *Stone*

Butch Blues, de Leslie Feinberg, i un dels relats del llibre *Chelsea Girls*, d'Eileen Myles, que ens porta de viatge al·lucinatori pels bars gais de la Nova York dels anys noranta. La ficció dels cossos com a escultura viva de cap a cap de la ciutat es recrea (en el sentit que es reproduceix i es delecta) en la ficció de l'espai expositiu, amb la imatgeria i la semiòtica d'un espai que ha estat religiós.

Els versos que segueixen el títol són una torsió lingüística d'un dels poemes de *The Black Unicorn*, d'Audre Lorde. La torsió a la qual l'artista sotmet la paraula la converteix en un material més del seu treball i redunda en el qüestionament del que se suposa que són les coses, primer perquè, ja ho hem dit, tot és en canvi continu, i segon, perquè si els materials que tenim no ens serveixen, per què no els modifiquem?

La instal·lació *Makebelieve Neuromancer* respon a la manera com l'artista entén la pràctica escultòrica, com a esdevenir poètic i forma d'aproximació al coneixement més enllà de l'immobilisme discursiu binari i logocèntric, una manera d'introduir reencantament i resignificació en alguns relats sense intenció d'il·lustrar-los. I, a més, ofereix una confrontació queeroptimista en condicions de discutir a l'hegemonia extractivista antro(andro)cèntrica que ens ha

submergit en el fangar distòpic d'un duel planetari.

Pilar Cruz

¹ Traducció:
armilla cuirassada que es posa
a descansar sigues bruna
lleugera com quan et recolzes en mi
seré pesant com l'agost als teus cabells
Els nostres rius confluiran al mateix mar
Ens n'anirem plenes de llums i d'estupor
tractades a través de les llengües curtes

LUCÍA C. PINO

L'obra de Lucía C. Pino gira entorn de la recerca enfocada a la materialitat i la seva contingència, tot generant acoblaments escultòrics amb el desig d'explorar les esquerdes de la distòpia en què estem immerses i el que en sorgeix com a potència resignificadora. Tot això, apostant per una presència física i ambiental a la recerca de reencantaments possibles.

Lucía C. Pino ha mostrat la seva obra en exposicions individuals i col·lectives organitzades en instal·lacions com ara Arco (2020 i 2019), Dilalica (2020), Et-hall (2020 i 2017), el CCCC (2020 i 2017), el COAC (2019 i 2016), la Heinrich Ehrhardt Gallery (2018), l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró (2018), Espositivo (2018), Bólit (2018), l'Arts Santa Mònica

(2017), el FAD (2016), àngels barcelona (2016), Ana Mas Projects (2015), l'ADN Platform (2015), el Local Project Art Space de Nova York (2013), el Pragda Big Screen Project de Nova York (2011), la Casa Àsia de Barcelona (2010), la Triennial de Milà (Itàlia, 2006) i el D/ART de Sydney (Austràlia, 2006).

Ha estat premiada com a millor artista espanyola de 2020 per DKV-Swab. Així mateix, ha rebut un reconeixement ArtsFAD i la beca Osic 2019.

La seva obra forma part de la col·lecció del MACBA, DKV Arteria, Utopicus Art i olorVISUAL de la Fundació Ernesto Ventós.